

Sygn. akt IV Ua 1/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2014r.

Sąd Okręgowy Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Zielonej Górze

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Bogusław Łój / spr /

Sędziowie : Sędzia SO Grażyna Śliwa

Sędzia SO Robert Macholak

Protokolant : st.sek.sad.R.D.-T.

po rozpoznaniu w dniu **18 lutego 2014r. w Zielonej Górze**

na rozprawie

sprawy z odwołania **I. J.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.**

o jednorazowe odszkodowanie

na skutek apelacji **pozanego**

od wyroku Sądu Rejonowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Z. G.

z dnia 10.12.2013r. (Sygn. akt IV U 254/12)

I. oddala apelację,

II. zasądza od pozwanego na rzecz odwołującej kwotę 60 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą.

Sygn. akt IV Ua 1/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19.06.2012 r., znak: (...)Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.odmówił wnioskodawczyni I. J.prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z dnia 25.08.2011 r. wskazując, że zgodnie z orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS ubezpieczona nie doznała uszczerbku na zdrowiu.

Wnioskodawczyni I. J. w odwołaniu od decyzji ZUS wniosła o jej zmianę w całości poprzez orzeczenie, że przysługuje jej prawo do jednorazowego odszkodowania w wysokości odpowiedniej do ustalonego uszczerbku na zdrowiu.

Wyrokiem z dnia 10.12.2013r. Sąd Rejonowy w Z. G., Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 19.06.2012 r., znak:(...)w ten sposób, że przyznał wnioskodawczyni I. J.jednorazowe odszkodowanie w kwocie 14.080,00 zł za 20% uszczerbku na zdrowiu doznanego na skutek wypadku przy pracy z dnia 25.08.2011r. (pkt

I), zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.na rzecz wnioskodawczyni I. J.kwotę 60,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt II).

Sąd Rejonowy ustalił, że wnioskodawczyni I. J. w dniu 25.08.2011 r. uległa wypadkowi przy pracy, w wyniku którego została przygnieciona przez przewrócone regały. W tym samym dniu została przewieziona przez pogotowie w celu hospitalizacji do Szpitala Wojewódzkiego w Z., gdzie przebywała do dnia 30.08.2011 r.

Przeprowadzone rozpoznanie ujawniło, że w wyniku zdarzenia doszło do urazu jamy brzusznej, miednicy mniejszej, nasilonego bólu głowy. Zalecono kontrolę ambulatoryjną w związku z podejrzeniem uszkodzenia lewego splotu krzyżowo-łędźwiowego kręgosłupa. W dalszym toku leczenia zdiagnozowano także zapalenie rozciągniętego podeszwowego, zaburzenia czucia powierzchniowego uda lewego, zmiany odruchu skokowego oraz niemożność prawidłowego samodzielnego chodu, co spowodowało konieczność posługiwania się kulami.

Obecnie u I. J. rozpoznaje się: ogólne potłuczenie, skręcenie obręczy biodrowej z objawami przewlekłego zapalenia tej okolicy, zapalenie rozciągniętego podeszwowego lewego, dysfunkcję prawego korzenia S1 w wyniku uszkodzenia prawego splotu łożwiowo-krzyżowego w trakcie przebytego urazu brzucha i miednicy mniejszej.

Procentowy uszczerbek na zdrowiu wynosi 5% z punktu 143 oraz 15% z punktu 94c.

Do uszkodzenia prawego korzenia S1 mogło dojść na poziomie splotu łożwiowego (o czym świadczą bóle na przebiegu nerwu kulszowego - pośladek, udo, zdrętwienie łydki, osłabienie stopy, zaburzenia czucia w zakresie korzenia S1, wyszczuplenie łydki o niedowład stopy) albo w wyniku urazu łydki (wbita śruba). Niezależnie od poziomu uszkodzenia, korzeń S1 jest trwale uszkodzony, co objawia się przetrwałym uszkodzeniem stopy (zginacze podeszwowe), wyszczupleniem i zdrętwieniem łydki.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy zważył, że w całości podzielił wnioski opinii biegłych lekarzy sądowych ortopedy i neurologa, którzy stwierdzili, że stan zdrowia wnioskodawczyni powoduje łącznie 20% uszczerbku na zdrowiu. W oparciu o dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych ortopedy i neurologa, a następnie opinii uzupełniającej Sąd Rejonowy ustalił, że wbrew twierdzeniu organu rentowego, odwołująca doznała długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w postaci dysfunkcji prawego korzenia S1 w trakcie przebytego urazu brzucha i miednicy mniejszej (15%) oraz przykurczów i ograniczenia ruchów w stawie biodrowym w następstwie uszkodzenia tkanek miękkich (5%). Sąd Rejonowy wskazał, iż biegła neurolog podała, że poziom uszkodzenia jest trudny do ustalenia, ale fakt uszkodzenia S1, który wywołał deficyt neurologiczny, jest oczywisty.

Mając powyższe na uwadze, Sąd I instancji na podstawie wydanych opinii jednoznacznie ustalił, że u odwołującej doszło do urazu powodującego 15% uszczerbku na zdrowiu kwalifikowanego z punktu 93 c tabeli stanowiącej załącznik do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18.12.2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz.U.2002.234.1974). Wiarygodności wydanej opinii nie mogła podważyć pomyłka polegająca na początkowym zakwalifikowaniu urazu neurologicznego z punktu 93 h(uszkodzenia rdzenia kręgowego), albowiem biegła wyjaśniła to precyzyjnie w opinii uzupełniającej.

Sąd Rejonowy podkreślił przy tym, że uraz kręgosłupa (choć nie stwierdzony bezpośrednio po wypadku) znalazł potwierdzenie w dokumentacji medycznej przedłożonej przez wnioskodawczynię, która po wypadku leczyła się neurologicznie.

W ocenie Sądu I instancji, rozmiar uszczerbku zaproponowany i ustalony przez biegłych nie stanowił rażącego nadużycia przy uwzględnieniu stopnia nasilenia dolegliwości. W dodatku, biegli precyzyjnie i jasno podali, z jakich przyczyn ustalili go na łącznym poziomie 20%. Stopień nasilenia schorzenia niewątpliwie dowodzi, że w związku przyczynowym z urazem doszło do powstania uszczerbku na zdrowiu.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. G.zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie prawa materialnego tj. art. 11 ustawy z dnia 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2009 r. Nr 167, poz. 1322) w zw. z § 8 oraz pkt 156 załącznika rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18.12.2002r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz. U. z 2013 r., poz. 954) poprzez ustalenie, iż wnioskodawczyni na skutek wypadku przy pracy z dnia 25.08.2011r. doznała uszczerbku na zdrowiu w wysokości 20% i przyznanie wnioskodawczyni kwoty 14080,00 zł tytułem jednorazowego odszkodowania;
2. naruszenie prawa procesowego tj. art. 233 § 1 kpc poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów polegające na ustaleniu, że uszczerbek na zdrowiu wnioskodawczyni będący skutkiem wypadku przy pracy wynosi 20%, podczas gdy zebrany materiał dowodowy w szczególności opinie lekarza orzecznika ZUS i komisji lekarskiej ZUS nie dawały podstaw do takich ustaleń;
3. naruszenie prawa procesowego tj. art 217 § 2 kpc w zw. z art. 227 kpc w zw. z art. 241 kpc oraz art. 286 kpc poprzez oddalenie wniosku pozwanego z dnia 11.10.2013 r. o dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych ortopedy i neurologa pomimo, że z uwagi na istotne rozbieżności stanowisk biegłych tych specjalności ze stanowiskami lekarza orzecznika ZUS i komisji lekarskiej ZUS konieczne było wydanie opinii rozstrzygającej.

Wskazując na powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie odwołania wnioskodawczym od decyzji pozwanego z dnia 19.06.2012r. znak: (...)odmawiającej prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu uszczerbku na zdrowiu w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 25.08.2011r.; ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku; przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Jednocześnie, skarżący wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych ortopedy i neurologa na okoliczność ustalenia stopnia uszczerbku na zdrowiu wnioskodawczyni pozostającego w związku z wypadkiem z dnia 25.08.2011r.

W odpowiedzi na apelację wnioskodawczyni wniosła o oddalenie apelacji w całości oraz zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kosztów postępowania procesowego, w tym kosztów zastępstwa według norm przepisanych.

Rozpoznając apelację Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego okazała się niezasadna.

Dokonując oceny zarzutów apelacji, jak i poprawności zaskarżonego orzeczenia należy stwierdzić, że zarzuty apelacji oraz okoliczności sprawy w żaden sposób nie uzasadniają przedmiotowego zaskarżenia. Sąd pierwszej instancji dokonał wszechstronnej oceny materiału dowodowego i rozważył wszystkie sporne kwestie. Nadto zwrócił uwagę na wszystkie okoliczności mające wpływ na rozstrzygnięcie niniejszego sporu.

Wbrew wywodom apelacji, Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe w zakresie niezbędnym do jej rozstrzygnięcia, a zgromadzony materiał dowodowy poddał wnikliwej analizie i dogłębnej ocenie, w żaden sposób nie uchybiając przepisom prawa procesowego. Sąd Rejonowy w pisemnych motywach wyroku wskazał, jaki stan faktyczny stał się jego podstawą oraz podał na jakich dowodach oparł się przy jego ustalaniu. Stąd też Sąd Okręgowy ustalenia sądu pierwszej instancji w całości uznał i przyjął jako własne, rezygnując jednocześnie z ich ponownego szczegółowego przytaczania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 05.11.1998r., I PKN 339/98, OSNAP 1999/24/776 oraz z dnia 22.02.2010r., I UK 233/09, Lex nr 585720 i z dnia 24.09.2009r., II PK 58/09, Lex nr 558303). Nie dostrzegł przy tym naruszenia przez sąd meriti prawa materialnego, w związku z czym poparł w całości rozważania Sądu Rejonowego również w zakresie przyjętych przez niego podstaw prawnych orzeczenia.

W szczególności Sąd Rejonowy nie dopuścił się naruszenia przepisu art. 233 § 1 kpc. Zdaniem Sądu Okręgowego, podobnie jak Sądu Rejonowego, ocena stanu zdrowia wnioskodawczynie dokonana przez biegłych lekarzy sądowych neurologa i ortopedę w wydanej opinii była prawidłowa i zasługiwała na uwzględnienie. Opinia została sporządzona przez specjalistów, posiadających gruntowną wiedzę medyczną oraz długoletnie doświadczenie zawodowe. Podstawą jej wydania były dowody obiektywne. Biegli uwzględnili pełną dokumentację lekarską i wyniki badań zgromadzone w aktach organu rentowego.

Sąd Okręgowy dał w pełni wiarę zawartym w opinii wnioskowi. Są one bowiem przekonujące i obejmują pełną ocenę stanu zdrowia wnioskodawczynie. Biegli w sposób niebudzący wątpliwości uzasadnili, że stan zdrowia wnioskodawczynie powoduje, iż procentowy uszczerbek na zdrowiu spowodowany wypadkiem przy pracy w dniu 25.08.2011r. wynosi 20 % według załącznika do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18.12.2002r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz. U. Nr 234, poz. 1974).

W związku z powyższym, jako że była to opinia wyczerpująca, sporządzona przez specjalistów z zakresu ortopedii i neurologii, a ponadto została przez biegłych uzupełniona, a pozwany nie zgłosił do tej opinii merytorycznych zastrzeżeń brak jest podstaw do jej kwestionowania. W konsekwencji niezasadny był zarzut organu rentowego w przedmiocie zaniechania dopuszczenia przez Sąd pierwszej instancji dowodu z opinii innych biegłych tej samej specjalności. ZUS nie wykazał bowiem aby uwzględniona przez Sąd Okręgowy opinia biegłych lekarzy ortopedy i neurologa była wadliwa i niewystarczająca. Nie ma bowiem uzasadnienia wniosek o powołanie kolejnego biegłego jedynie w sytuacji, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony. Takie stanowisko zajął również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 04.08.1999r. (I PKN 20/99, OSNP 2000/22/807).

Odnosząc się do zarzutów apelacji w szczególności należy zważyć – na co słusznie zwróciła uwagę również strona odwołująca – że pozwany w ogóle nie przeprowadził żadnego badania odwołującej, a przynajmniej wniosek taki nie wynika z akt organu rentowego. Po drugie, trzeba również zwrócić uwagę, że stanowisko ZUS zawarte tak w orzeczeniu lekarza orzecznika, jak i w orzeczeniu komisji lekarskiej w ogóle nie zawiera żadnego uzasadnienia. Konstatuje jedynie lakonicznie, że nie stwierdza się długotrwałego uszczerbku na zdrowiu – a dlaczego i z czego to wynika, tego w uzasadnieniu orzeczeń brak.

O ewentualnym dopuszczeniu dowodu z opinii innych biegłych nie mogły także decydować okoliczności podane przez organ rentowy w apelacji. Nie stanowiły one bowiem konkretnych uwag i argumentów podważających miarodajność opinii biegłych sądowych z zakresu ortopedii i neurologii. Organ rentowy nie wskazał zatem racjonalnych i rzeczowych argumentów przemawiających za dopuszczeniem dowodu z opinii nowego biegłych lekarzy sądowych, co skutkowało oddaleniem tego wniosku.

Biorąc pod uwagę powyższe zważenia Sąd na podstawie art. 385 kpc orzekł jak w wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł zgodnie z art. 98 kpc i § 12 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013r., poz. 490).